

Миле: У епизоди Празници, или Укинути Миле

(Ј)есу ми попуцали капилари? Е, овако већ неколико дана. Затвор. Извини, није за телевизију, ал(и) да ти кажем. Нема шта нисам проб(а)о. И Примож Улага, и У змајевом гнезду. И ништа, само мало видим црвено. Сад сам био код овог комшије доле, спрат испод, он је био највећи стручњак за црева у бившој Југославији. (З)наш шта каже човек? То је на нервној бази. Па нормално! Каже овде милион људи сваког дана јечи на шољи. Стегла се, бре, људима црева. И сад, ко је ту крив? Сухомеснато? Гулаш, алева паприка? Не. Транзиција. Она је, бре, гора од земљотреса, поплаве и вулкана заједно. Пази – Бујановац, струја, порез, Карла дел Понте, то је транзиција. А најгоре од свега је радно време. Радно време, бре! Чек, чек, чек, стани мало, стани, чек! Ма ништа.

А некад... Ееее, некад није било овако. Живели смо, бре, к(а)о људи, дружили се, путовали. Ово је, бре, била Америка. С тим што смо ми знали шта је живот. Летели су, бре, кредити, нови фрижидери, те ве у боји, Трст, Дивчибаре, Купари, све нас (...). (Х)ај(де) да чујем ко није имао викендицу? Ко? А радно време? Опуштено, по мери човека. Прилагођено, бре, нашем метаболизму. Мало радиш, мало маренда. Петак скраћено, нисмо марва! Знаш ти коме ја говорим!

И сад су дошли ови, школовани на Западу, и шта су прво урадили? Укинули празнике. Па где то има! И, бре, кол(и)ко смо ми празника имали, било ти мило да живиш. А нисмо ми, бре, Јапанци! (Х)оћу да радим! Нећу слободне дане! Нећу лажно боловање! Пријавићу себе да мешам пиво и, како се каже, саке! Наката! Живела транзиција! Наставиће се.

Е, (б)ре, как(в)е смо ми празнике некад имали. Наш народ се стварно радов(а)о за празнике. Аи(х), кад се само сетим... Ја сам био доле, на терену, а он горе у ложи. Као да смо били сами на свету.

„Фанфаре најављују долазак председника републике“

Цела Југославија на ногама. Хрвати и ови, ови, бре, Словенци.

„Тито, Тито, Тито је наше сунце,

Тито, Тито, Тито је наше срце...“

Доле пешадија радивежбе, балерине се окрећу око себе. Горе гори небо од ватромета. А ја трчим ка њему, јер њему је рођендан, и сви су му свашта купили, ал(и) ја му предајем најдражи поклон.

„За кога – за народ!,

За кога – за партију!

За кога – за Тита!

Ура! Ура! Ура!“

Па где је? Нема га.

Нисам баш ја носио штафету, али је носио један мој друг из одељења. Био вуковац, па га изабрали. После ми је причао да се упиш(а)о од узбуђења. Нико није приметио. Извини, мени сад смо то у глави. Дођи (о)вамо. А то је био празник. (Г)де су сада млади, да се побуне, да траже свој дан, да сви мало славимо? (Г)де су? Па како (г)де су, ево их, криве кичму, раде к(а)о црви. Пролази им младост. И сви личе на ове из Европе од којих пола нема девојку. А ми? Ми смо, бре, били много млади. Кад се сетим првог маја. Ту сам ја, сви смо били к(а)о један. После смо сви ишли да се частимо.

„Живео први мај - дан рада“

„По специјалном одобрењу ГИН-е ПОВ бр. 042/78-03 Миле је необријан из здравствених разлога“

Пријатно најстарија!

А тек осми март.

„Живео 8 март – дан жена“

Е, конобар!

Живи били, нека ови сусрети постану традиционални!

За дваездевети новембар.

(Х)ајд(е), овако ћемо.

Шес(т) бакљи, шес(т) народа. И никад нисам им(а)о затвор.

(Х)ало! Уф! Јо! Замало! Знаш онај виц кад је Босанац пегл(а)о, па звони телефон, а он – ало!

А што с друге стране? Па, каже, кад сам звао хитну помоћ. Уф, човече. (Х)ало! Да? Ко?

Како? Шта, бре?! Шта! Марш, маму ти ... у ..., мрш ..., мрш, маму ти ..., ево сад ... ја. Еј, бре,

ово, бре, није нормално, мајке ми. Све лудаци. Сад ме зове удружење, каже мора ова моја

прича о(д)ма(х) да се прекине. И то одма(х), каже. И знаш које удружење? Удружење за

заштиту прасића, шта је то, бре, нека невладина организација? Као не може да се види на

телевизији цела прасећа глава, него може само као сецкано месо. Као, није коректно према

животињама. Па шта ћемо сад, да забранимо прасетину? Ало, бре! Ја једем прасе! И јео сам

прасе. И четвртог јула на Дан борца, и седмог јула на дан устанка у Србији, и трине(а)стог

јула на дан устанка у Црној Гори, и два(д)ес(ет) седмог јула, на дан устанка на мору. Цео

јули прасећа глава, купус салата и ја.

Ево, види. Не треба ми столица. Скроз сам се формир(а)о по шољи. Знам како ћемо. Скроз (...). Некад су, као, тајно славили Божић, као, крили се да их нико не види. Е, тако ћемо и ми.

Са(д) ћемо да се маскирамо у случајне пролазнике и да се случајно окупљамо. Нас једно

десет (х)иљада на стадиону Југословенске Народне Армије, да слаavimo дан младости. Све

ћемо испочетка. Илегала, штампарије у подруму, тако једно две-три године, а онда ето нас.

Играјте се транзиције док можете. Ми долазимо! Наставиће се! Е, иди, бре!